

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. április 23.
(csütörtök)

Horváth Géza

A KERESZTSÉGRŐL – MÁSKÉPPEN

Énekek: 370; 396

Alapige: ApCsel 19,1-10

Imádkozzunk!

Urunk, hálaadással köszönjük Neked, hogy a mai nap is a kegyelem napja lehet számunkra. Áldunk Téged, hogy felhoztad napodat ma is jókra és gonoszokra egyaránt, és ezzel is bizonyosságot tettél türelmedről és az embervilág iránti szeretetedről. Különösen köszönjük, hogy elcsendesedhetünk ennek a napnak a végén, és letehetjük a nap fáradalmait, munkáját. Köszönjük, hogy előtted lelkieleg elcsendesedve várhatjuk, hogy vezérelj a te igédnek útjára bennünket. Hadd köszönjük meg, hogy van Bibliánk, hogy naponta kinyithatjuk! Hadd köszönjük meg, hogy azon keresztül ma is élő és ható a te szavad! Köszönjük Neked, hogy ha minden elmúlik is, a te igéd örökre megmarad.

Kérünk Téged, áldj meg bennünket elcsendesedésünkben, igédre való figyelésünkben és a neked való engedelmisségünkben, Jézus Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg, melyet a Cselekedetek Könyve 19. fejezetének első tíz verséből olvasok: „Lőn pedig azonközben, míg Apollós Korinthusban volt, hogy Pál, eljárván a felsőbb tartományokat, Efézusba érkezék: és mikor némely tanítványokra talált, Monda nékik: Vajjon vettetek-é Szent Lelket, minekutána hívökké lettetek? Azok pedig mondának néki: Sőt inkább azt sem hallottuk, hogy ha vagyon-é Szent Lélek. És monda nékik: Mire kereszteltek meg tehát? Azok pedig mondának: A János keresztségére. Monda pedig Pál: János megtérésnek keresztségével keresztelt, azt mondván a népnek, hogy a ki ő utána jövendő, abban higyenek, tudniillik a Krisztus Jézusban. Mikor

pedig ezt hallák, megkeresztelkedének az Úr Jézusnak nevére. És mikor Pál reájok vetette kezét, szálla a Szent Lélek ő reájok; és szólnak vala nyelveken, és prófétálnak vala. Valának pedig a férfiak összesen mintegy tizenketten. Bemenvén pedig a zsinagógába, bátorsággal szól vala, három hónapon át vetekedvén és igyekeztvén meggyőzni az Isten országára tartozó dolgokról. Mikor pedig némelyek megkeményíték magokat és nem hívének, gonoszul szólván az Úrnak útáról a sokaság előtt, azoktól eltávozván, elszakasztá a tanítványokat, mindennap egy bizonyos Tirannus oskolájában prédikálván. Ez pedig lőn két esztendeig; úgyannyira, hogy mindazok, kik lakoznak vala Ázsiában, mind zsidók, mind görögök, hallgaták az Úr Jézusnak ígését.”

Kedves testvérek, mivel a Bibliaolvasó Kalauzunk szerint az Efézusbeliekhez írt levelet olvassuk, ezért azt a gondolatot kaptam, hogy legyen szó ezen a mai alkalmon az efézusi gyülekezetről, ahová Pál apostol ezt a nagyon alapvető, csodálatos tartalmú levelet megírta. Szeretném a testvéreket arra biztatni, hogy ha az Újszövetségben olvasunk egy gyülekezethez szóló levelet, akkor mindig érdemes megnézni annak a gyülekezetnek a történetét, kialakulását, szerveződését!

Azt nézzük meg most, hogy mi történt Efézusban, amikor Pál apostol oda ment, amikor oda vitte Isten Szentlelke, – mert ő sehová nem ment a saját akaratából, hanem mindig vitte Isten Szentelke, – és azt, hogy hogyan került ebbe a városba! A 18. fejezetben azt olvassuk, hogy egyszer Pál átutazóban volt, amikor bement Efézusba, de megígérte nekik, hogy majd visszamegy, ha az Úr elkészíti az alkalmat. Jeruzsálembe készült az apostol, „de ismét megjövök hozzátok, ha Isten akarja”.

Úgy látszik, hogy Isten akarta, mert Pál apostol később visszamegy. Ezzel kezdődik a 19. fejezet, hogy Pál „eljárván a felső tartományokat, Efézusba érkezék”, és itt viszonylag sok időt tölt el az apostol, tehát jól megalapozza a gyülekezet lelki életét. Efézus Kis-Ázsia, és az akkor ismert világ egyik legjelentősebb városa volt; olyan nagyvárosok mellé sorakozott fel, mint Róma, Korinthus, Alexandria vagy Antióchia. Amikor az apostol ott járt, körülbelül 200 ezer lakosa volt. Nagyon fontos központ volt, Kelet kapujának is hívták, mert óriási áruforgalmat bonyolított le. Itt volt a híres Artemisz vagy Diana templom, az ókori világ hét csodájának egyike, amely hatalmas méretével lenyűgözte a látogatót.

Az Úr temploma Efézusban mégis az emberek, a hívők szívében épült, mert bármi is van egy városban, turisztikai látványosság, nevezetesség vagy gazdasági fellendülés, mindig az a döntő, hogy van-e ott Istennek népe! Emlékszünk, hogy Korinthus tekintetében azt mondta Isten az apostolnak, hogy nekem sok népem van abban a városban! Tehát, nem az Artemisz templom a lenyűgöző számunkra Efézusban, hanem Istennek az a lenyűgöző szeretete és irgalma, amelyről az evangélium tesz bizonyosságot, és amelyet hirdet az apostol is.

Az apostol nem sokáig tanít a zsinagógában. Azt olvassuk, hogy „három hónapon át vetekedvén és igyekeztvén meggyőzni az Isten országára tartozó dolgokról”, de amikor onnan kitessekelik, vagy amikor Krisztus és Isten országa ellen szólnak, az Úr útja ellen szólnak vagy káromolják azt, akkor az apostol úgy,

mint Korinthusban kijön a zsinagógából, és azt olvassuk, hogy itt egy Tirannus nevű embernek az iskolájában prédikál. Valószínűleg kibérelte tőle azt a termet vagy iskolát, ahol ő aztán két esztendeig taníthatott. A levél, amit majd ír Efézusba később, arról szól, hogy hogyan vezeti tovább a gyülekezet tagjait a hitben az apostol. Tehát a Cselekedetek Könyvében azt olvassuk, hogy hogyan jött létre a gyülekezet, az Efézusbeliekhez írt levélben pedig arról szól, hogy hogyan akarja az apostol tovább segíteni őket a hívó életben, a megszentelődés útján.

Az Efézusbeliekhez írt levél központi igéje, én ebben fogalmaznám meg a levél lényegét, amikor az apostol azt mondja: éljete méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok! Nekem ez azért fontos, mert amikor annak idején a gimnáziumból ballagtunk, akkor kérték, hogy ígét írjunk a tablóra, és én ezt az ígét mondtam, hogy „éljete méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok”. Tudniillik, ebben benne van az is, hogy az Úr elhív az ő követésére, szolgálatára, munkájára, országára, az embernek pedig kötelessége, hogy méltón éljen ehhez az elhíváshoz. Ez határozza meg a mindennapjait, családi életét, munkáját, munkatársaihoz való viszonyát! Erről szól az Efézusbeliekhez írt levél 4. 5. 6. fejezete. Az 1. 2. 3. fejezetben pedig azt olvassuk, hogy hogyan hívta el őket az Úr, mert a gyülekezet azokból áll Efézusban is, Korinthusban és Pasaréten is, bárhol ezen a világon, akiket elhív magának az Úr, a mi Istenünk. Pál apostol ezért megy Efézusba, ezért prédikál, ezért tanít az Isten országára tartozó dolgokról, mert ki fog derülni, hogy ki az, akit Isten elhív, ki az, akit az Úr megszólít, és akiben a Szentlélek elkezd az új életet.

A Cselekedetek Könyvének 19. fejezetében van szó az efézusi férfiakról, ami jelentős, de félreérthető is. Gondolom, ezt közületek is sokan nem értik, hogy miről van itt szó, és az a tapasztalatom, hogy mások se értik! Most azt szeretném elétek tárni, amire én eljutottam. Tulajdonképpen, azért fontos ez a számonkra, mert két nagy csoport van, akik ezt félremagyarázzák. A történet arról szól, hogy Pál apostol bemegy Efézusba, és talál ott némely tanítványokra, akiket megkérdez: „...vettetek-e Szent Lelket, minekutána hívókké lettetek? Azok pedig azt mondták: azt sem tudjuk, hogy van Szentlélek.” „Hát akkor mire kereszttelkedtetek meg?” „János keresztségére.” : János azt mondta, hogy majd őutána jön az, aki nagyobb nála, és akinek nem méltó a saruja szíját sem megoldani, ő majd Szentlélekkel és tűzzel fog keresztelni. Az 5. versben arról van szó: „Mikor pedig ezt hallák, megkereszttelkedének az Úr Jézusnak nevére. És mikor Pál reájok vetette kezét, szálla a Szent Lélek ő reájok.”

Kedves testvérek, az a tapasztalatom, hogy két réteg van különösen körülöttünk, akik ezt félreértik, és ne felejtsetek el, hogy a reformációt majdnem az egyik ilyen irányzat tette tönkre, akik azt hirdették, hogy nem volt elég valakit megkeresztelni, hanem újra kell keresztelni! A reformáció korában, a reformáció mellett, elindult Svájcban – és ez azt hiszem, hogy csak Svájcra volt jellemző, Németországra nem annyira – az úgynevezett anabaptizmus, ami azt jelenti, hogy újrakeresztelés. Tehát, aki egyszer meg volt keresztelve valamelyik keresztényen felekezetben, az anabaptisták azt mondták: az nem érvényes, mert lehet, hogy gyerekkorban tették, amikor azt sem tudtad, hogy mit csinálnak veled! Ha-

nem be kell meríteni! Ehhez pedig teljesen alá kell merülni, és a hitvallásukban ott van a leírása, hogy minek mi után kell következnie és történnie.

Ha akkor a reformátorok nem lépnek fel erélyesen, akkor az anabaptizmus nagyon megnyirbálta volna a reformáció igazságait! A másik irányzat pedig a XX. században ütötte fel a fejét, a XX. század lelki ébredését akarta tönkretenni, mert ők meg abba kapaszkodtak bele, hogy „... vettetek-é Szent Lelket, minekutána hívókké lettetek”. Pál rájuk tette a kezét, és prófétáltak, és a Szentlélek szállt rájuk. Ez az irányzat pedig a XX. században terjedt el, hogy az ébredés lelki népét elbizonytalanítsa, és várjanak egy úgynevezett második áldást, vagyis a Szentlélek keresztségét. Nagyon alázatosan kell vizsgálnunk az ígét, hogy miről is van itt szó a Bibliában! Megpróbálom egyszerűen és érthetően elmondani.

Először is szeretném leszögezni, hogy az a kor, amelyben ezek az efézusi férfiak éltek, és Pál apostol is élt, aki találkozott velük, különleges idő volt. Ugyanis voltak, akiket Keresztelő János keresztelt meg a Jordánban, nagyon sokan, aztán színre lépett Jézus: „Íme, az Isten Báránya” – mondja ő ott a Jordánnál. Utána történik nagypéntek, Golgota, feltámadás, mennybemenetel és pünkösöd. Tehát, ezek a drága, nagy dolgok történnek abban az időben!

Ha ezt az ígét a teljes Szentírás fényében vizsgáljuk, erre az ígére is az vonatkozik, hogy nem lehet kiemelni innen egy mondatot, hanem az egész Bibliát figyelembe kell vennünk, mert ilyen történetet máshol nem is olvasunk, amilyen itt van leírva, hogy Pál találkozik férfiakkal, akik magukat hívóknak mondják, de azt sem tudják, hogy van Szentlélek. A János keresztségével ugyan megkeresztelkedtek; János vagy valamelyik tanítványa keresztelhetette meg őket, és utána Pál apostol beszélhetett nekik, mert azt mondja az 5. vers: mikor ezeket hallották...

Abban az időben Apollós is ilyen volt. A 18. fejezetben Akvila és Priscilla, ez a kedves, egyszerű, de komoly hitben járó házaspár Apollóست nagy szeretettel tanítja az Úr útjára, Akvila és Priscilla, így olvassuk: „nyilvánban kifejtették előtte az Istennek útját”, és beszéltek a megdicsőült Krisztusról. Ez nagyon fontos! Keresztelő János Jézusról beszél, rámutat. Azt mondja, hogy Őbenne higgyenek, Ő az eljövendő. Itt rögtön felvetődik a kérdés, amit boncolgatnak a dogmatikusok is; én ezzel most a testvéreket nem untatom, de azért annyit megjegyzek, hogy most akkor a János keresztsége mennyivel volt másabb, mint az apostoloknak adott parancs által végbevitt keresztség, a Máté evangéliuma 28. fejezetében adott parancs, hogy „elmenvén... tegyetek tanítványokká... megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevébe”? Hogy a János keresztsége vajon más keresztség-e, mint az, amit az apostolok, vagy amit esetleg mi gyakorolunk? Vajon a János keresztsége más-e, mint ez a keresztség?

Annyi különbség van a kettő között, hogy János az eljövendő Krisztusra keresztelt, a bűnök bocsánatára, az apostolok és mi is a megdicsőült Krisztusra, aki meghalt és feltámadott, akinek halálában és feltámadásában beteljesedett a mi üdvösségünk. Testvéreim, meg kell jegyeznünk, hogy a Bibliában nem ar-

ról van szó, hogy a keresztség üdvözít, hanem, hogy a hit üdvözít! A keresztség külső jegy, a hit pedig egy belső ajándék, a Szentlélek ajándéka (Ef 2,8), nem töletek van, Isten ajándéka az. Amikor Pál a börtönőr kérdésére válaszol, nem azt mondja, hogy keresztelkedj meg, és üdvözülsz, hanem azt, hogy higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz! Tehát a hithez köti az Úr az üdvösséget, amit pedig ő ad, és ő munkál a szívben. Elengedhetetlen tehát, hogy ezeknek a férfiaknak üdvözítő hite legyen, és az üdvözítő hit mindig a Szentlélek munkája! Tehát, hogyha ezekről a férfiakról azt olvassuk, hogy „azt sem tudjuk, vagy-e Szentlélek”, akkor a Szentlélek ezt a munkát még nem végezte el, még az üdvözítő hitben nem részesültek! Van valamilyen hitük, persze, van egy felángolás, odaszánás, követés.

Az ige azt mondja, hogy némely tanítványokra talál ott Pál, és érdekes, hogy rögtön őket találja meg! Amikor ezt az ígét olvassuk, akkor vegyük nagyon komolyan ezeket a dolgokat, testvérek, a kereszteléssel kapcsolatban! Nagyon fontos, hogy „mikor ezeket hallották, megkeresztelkedének az Úr Jézusnak nevére”, ezt nagyon sokan úgy magyarázzák, hogy lám, Pál apostol megkeresztelte őket újból, mert akkor a Keresztelő János keresztsége egy kisebb keresztség; az tulajdonképpen nem érvényes keresztség; akkor még egyszer meg kell keresztelni őket!

Hadd mondjam, hogy akik ezt gyakorolják ma, ott valóban a hitnek meg kell előznie a keresztséget! Tehát, akik felnőtt korban bemerítenek, azok valóban ezt vallják: először legyen üdvözítő hited, először lássuk ennek gyümölcseit, és majd aztán megkeresztelünk téged! A Bibliában azonban nagyon sokszor előfordul, hogy a keresztséget követi a hit, a keresztséget követi majd az új élet. Feltehetjük a kérdést, és hadd válaszoljak rá, hogy vajon a János keresztsége akkor érvényes volt-e? Én azt mondom, hogy igen. Itt nem kétféle keresztségről van szó, én úgy látom Isten ígését, mert Keresztelő János Istentől küldött ember.

Ugye, emlékeztek, amikor Jézus megkérdezi, hogy vajon János keresztsége honnan való volt. Erre azt mondják: ha ezt mondjuk... ha azt mondjuk..., mert Jézus odamegy, és ő maga is megkeresztelkedik a Jordánban, Keresztelő János által. Akkor nem volt az kevesebb keresztség, amivel János keresztelt, ha Jézus is megkeresztelkedett, viszont azt nem olvassuk sehol, hogy megkeresztelkedett volna újból! Vagy senkiről nem olvassuk a Bibliában, hogy újból megkeresztelték, Apollósról sem, és a többieket sem keresztelték meg újból, akiket János megkeresztelt! Egy egyszeri esetről van tehát itt szó, nem általános gyakorlatról. A Jn 1,33-39 szerint, akik Jézushoz mennek, mint János tanítványai, csak innentől kezdve már Jézust fogják követni, azokat sem kereszteli meg Jézus újból, vagy nem rendeli el, hogy azokat újból meg kell keresztelni.

Engem nagyon eligazított Kálvin magyarázata, amikor azt mondja: „Ha a két keresztség nem azonos, tudniillik a jánosi és a krisztusi, akkor el fog veszni az a különös jótétemény, hogy Isten Fiával közös a keresztségünk.” Tehát, hogyha kétféle keresztségről lenne szó, akkor el fog veszni az a különös jótétemény, ami nekünk sokat kell, hogy jelentsen, hogy Isten Fiával közös a keresztségünk! Én Kálvin magyarázatát fogadom el, mert a Biblia és Jézus Krisz-

tus is keresztségnek nevezi a Szentlélekben és ajándékaiban való részesülést (ApCsel 1,5; ApCsel 11,16), amikor Jézus megígéri az apostoloknak a Lélek látható formában való eljövetelét, és ezen a keresztséget értette. János is ezt mondja: „Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni”, és mindig, amikor ezeket az igéket olvassuk, nézzük meg, ott mindig a „baptidzo” igének megfelelő alakja, tehát mindig a bemelegítés szava szerepel!

Úgy, ahogy a Korinthusbeliekhez írt 1. levélben is, amikor az ószövetségi nép átmegy a Veres-tengeren, akkor azt mondja Pál apostol, hogy megkeresztelkedtek a felhőben és a tengerben. Ott az a szó van, hogy „ebaptisthesan”, megint a baptidzo igének a megfelelő alakja. Tehát, bemelegítették a felhőben és a tengerben, és víz nem volt, mert azt olvassuk az igében, hogy száraz lábbal mentek át. Akkor hogy merültek el a vízben, ha száraz lábbal mentek át? Akkor a felhőben hogyan merítették bele? Itt azt jelentette ez, hogy megkeresztelkedtek a felhőben és a tengerben, hogy Isten szeretetének a szövetsége elválasztotta őket régi rabtartóiktól, a fáraótól, a régi uralkodótól, a sanyargatótól, és előttük van Kánaán, az ígért földje: menjetek, vegyétek birtokba! Ezt jelenti, hogy bemelegítették a felhőbe és a tengerbe.

Vagy gondoljatok a Rómabeliekhez írt levél 6. fejezetére, amit szintén előszeretettel olvasnak bemelegítési ünnepeken, istentiszteleteken, amikor arról van szó, hogy bemelegítettünk – ott is a baptidzo ige van – Krisztus halálába! És nem vízbe, hanem a Krisztus halálába. Miért? Azért, mert úgy, ahogy egy lelki ének mondja: „E rohanó, boldog árba Elmerülök és hiszek.” Jézus Krisztus halálába, sebeibe, sebeinek rejtekébe, bűnbocsátó vérének az erejébe, hit által bemelegítették és hiszek, és azt mondom: igaz minden, amit az Isten készített és mond, és én oda akarok tartozni az ő szövetséges népéhez! Nincs vízről szó a Rómabeliekhez írt levél 6. fejezetében sem. Aki ezt a bibliai tant megérti, az nem fog dilemmázni, mint több hívő, akikkel találkoztam, hogy „hát azért csak be kéne merítkezni”! „Azért csak az az igazi!” Nem kell bemelegítkezni, csak olvasni kell a Bibliát; csak tanulmányozni kell, hogy mit mond az eredeti szent szöveg; milyen szavak vannak itt; mi ennek a jelentése!

Az 5. versben tehát az van, most hadd olvassam így: Mikor ezt hallották – az eredeti fordításban így hangzik ez a szó – „megkereszteltettek” az Úr Jézus nevére. Azért mondom, mert az eredeti görögben ez passzívumban van, tehát nem azt olvassuk, hogy majd ez után Pál megkeresztelte őket, hogy ő cselekedett, hanem azt, hogy megkereszteltettek. Passzív formában van itt a baptidzo ige. Tehát, én azt vallom, amit Kálvin mondott, és ahogyan ő látta, mert az egész Szentírás igéi, amikor erről a kérdéstről van szó, így tanítanak bennünket, így van értelme! Így van értelme, hogy Isten megkereszteli őket. Miért? Azért, mert amikor hallottak Páltól, aki az üdvösség útját fejthette ki nekik részletesen, a Szentlélek munkálta bennük a hitet. A Szentlélek felgerjesztette a hitet, hogy amit az Úr útvjáról hallottak, a Krisztus üdvözítő kegyelméről, a benne való váltásról, az elvégzett engesztelésről, annak elkezdtek hinni. A Szentlélek pedig elvégzi azt a belső, csodálatos munkát, hogy belekereszteli őket az Isten országba.

Megkereszteltettek a Jézus nevére, a 6. vers pedig arról szól: „És mikor Pál rájuk vetette kezét, szálla a Szent Lélek ő rájuk.” Azért is van így a Bibliában, mert az 5-6. vers egymásutánisága kiemeli számunkra az Isten munkájának elsőbbségét, és az ember munkájának, cselekvésének a másodlagosságát. Tehát, ez is nagyon fontos itt, hogy megkereszteltettek, mert először Isten végzi el a munkát! Az ember pecsétet tehet rá; az ember ezt felismerheti; az ember, aki rájuk tette akkor a kezét, Pál apostol, ezt kifejezésre juttatja, hogy igen, ez így van, de azért az 5. versben meg ne kérdőjelezzük azt, hogy az első az Isten hatalmas munkája! Az első az Isten cselekvése, aki elkezdi bennük az új életet, és adja az ő Szentlelkét! Tehát, az eredeti szövegben nincs benne az, hogy Pál keresztelte volna őket meg, vagy vízbe bemerítette volna őket, hanem mikor ezeket hallották, megkereszteltettek az Úr Jézusnak nevére.

Tehát, szeretném elmondani még egyszer, és kívánom, hogy ti is igazodjatok el ebben: nem kétféle keresztség, az egyik kevésbé érvényes, a másik igen; az egyik csak így keresztelt, a bűnök bocsánatára, a másik meg az Isten országára; az egyik csak a bűnbocsánatra, a másik a Szentháromságra keresztelt; nem erről van szó! Az Ószövetség hívői is az eljövendőben bíztak! Az üdvözítő hit akkor is azt jelentette, hogy eljön Jézus. Amit Simeon a templomban mond: azt, akit vártam, látták az én szemeim! Úgyhogy ez nem kétféle dolog, hanem az Isten belső, újjászüelő munkájának az ember általi felismerése, elfogadása, az Úr magasztalása történik, amikor Pál rájuk veti a kezét, és valának ezek a férfiak tizenketten. Így avatja be őket az apostol a Krisztus egyházába. „Higgy az Úr Jézus Krisztusban!”

Valamikor bennünket is megkereszteltek, mert a szüleink ott álltak és azt mondták: mi ezt hisszük, mi ezt akarjuk, mi ezt ígérjük; kaptunk tanítást, nekünk is valaki vagy valakik kifejtették az Úr útját. És Isten az ő gyermekeit, az övéit a Szentlélek által új életre hozta, a Lélek ajándékaival megajándékozta, hogy teremjünk sok gyümölcsöt az ő dicsőségére.

Áldott legyen azért az Úr, hogy odament Efézusba az apostol, és akik az Úréi voltak, kijöttek, gyülekezetbe tömörültek, egyházat alkottak, majd később páli levelet olvastak, feddést és figyelmeztetést kaptak, mert azt akarja az Úr, hogy egyszer majd az ő népe öelöttes álljon szeplő nélkül, a Bárány vérében megtisztulva.

Legyél ott te is velem együtt, ahol Mózes és a Bárány énekét énekeljük, és ahol a kegyelemért magasztaljuk a Bárányt, aki mindent elvégezett!

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük a te igédet, Úr Jézus Krisztus, és bocsásd meg nekünk, amikor sokszor felületesen olvassuk, és nem nézünk annak a mélyére, nem vizsgáljuk kellőképpen, hogy az egész Szentírásnak a fényében és üzenetében hogyan kell azt értenünk és továbbadnunk! Bocsásd meg, hogyha helytelenül értettük, és éppen ezért helytelenül adtuk tovább! Kérünk Téged, hogy naponta igazítsd el a te igéd körül bennünket!

Hálát adunk azért, Urunk, hogy Efézusban volt néped, ott gyülekezett alakult. Köszönjük Neked, hogy mi is meghallottuk a hívást egyszer, életre hoztál bennünket csodálatos kegyelmed folytán. Kérünk Téged, Urunk, őrizd meg a te utadon, engedd, hogy előre tudjunk haladni mindig! Köszönjük a figyelmeztetéseiteket. Köszönjük a tanácsaidat, dorgálásodat, feddésedet, Urunk, még ha nem is esnek jól nekünk, mert inkább dicséretet várnánk vagy elismerést. Köszönjük Neked, Urunk, hogy úgy gondolkodhatunk mi is, hogyha mindazt elvégeztük is, amik ránk bízottak, haszontalan szolgálunk vagyunk, mert csak azt tettük, ami a kötelességünk volt.

Kérünk, hogy őrizd meg bennünket az éjszakában és a holnapi napon is! Kezdedbe tesszük, Urunk, ezt az egész teremtett világot: sorsát, életét, nyomorúságát. Kérünk Téged, hogy ébreszd fel a te népedet! Ébreszd fel sokakat, hívd elő ez által a nyomorúság által is! Kérünk azokért, akik nehéz területen dolgoznak, állnak helyt. Hálás a szívünk azért, hogy vannak olyan emberek, akik önfeláldozóan, betegek körül vagy éppen a mi kényelmünk érdekében munkálkodnak. Kérünk, hogy áldd meg vezetőinket, adj nekik bölcsességet, Urunk, a döntésekben, az előrelátásban!

Kérünk Téged, áldd meg a te gyermekeidet szerte az egész világon, szétszóródott magyar reformátusságunkat, Urunk, hogy a te igéd talaján álljon, téged tudjon szeretni, törvényedet megtartani, és a Szentlélek ajándékait mások javára használni és fordítani! Hallgass meg, kérünk, majd a csöndes imában is, amit szívünket kitárva és előtted hódolva mondunk el!

Ámen.

396. ének

1. Ébredj, bizonyágtévő Lélek! A várfalakra örök álljanak,
Kik bátran szólnak harcra készek, Ha éj borul le, vagy ha kél a nap.
Hívásuk zengjen messze szerteszét, Az Úrhoz gyűjtve népek seregét!

2. Ó, bárha lángod fellobogna S ébredne föl sok nemzet fényinél
Ó, bár sok szolga, sarlót fogva, Aratna, mígnem leborul az éj!
Urunk, e roppant, ért vetésre nézz: A munka sok, a munkás oly kevés!

3. Küldd útra hírnökid csapatját, És adj erőt onnan felül nekik,
Hogy veszni a pogányt se hagyják, És szerteúzzék Sátán seregét.
Országod jöjjön el minél előbb, Hirdetve szent neved dicséretét!